

những cao-kiến trị nước và những lời khuyên-khích vô cùng hữu-ích.

Một hôm, nhà vua lỡ bị con chó cắn nhầm một ngón tay, và vết thương mỗi ngày càng trở nên trầm-trọng. Vua bèn triệu vị quan mà mình yêu mến nhất hỏi rằng, “*Vết thương ngón tay của trẫm đến thế này, có phải là một điềm gì xấu chẳng?*” Kẻ cận-thần tâu rằng, “*Điều đó khó mà có thể nói trước được rằng, xấu hay tốt được*”.

↻ Cuối cùng, ngón tay của nhà vua không thể chữa-trị được, lang-y quyết-định phải cắt bỏ. Vua nghe lang-y thẩm-định như thế, nhà vua xây qua hỏi quan cận-thần rằng, “*Có phải hẳn đây là một điềm xấu cho trẫm chẳng?*”. Người cận-thần liền tâu: “*Tốt hay xấu, kẻ hạ thần này khó có thể xác-định được.*” Nhà vua phật-ý nổi giận, liền ra lệnh tống giam kẻ cận-thần vào ngục!

Một hôm, nhà vua và đoàn tùy-tùng đi săn trong rừng. Vua rất lấy làm phấn-khởi trong lòng, khi phát-hiện một con nai, nhà vua mãi-mê rượt đuổi theo con nai, càng lúc càng dẫn sâu vào trong rừng rậm. Và cuối cùng nhà vua bị lạc hướng trong rừng. Điều tệ-hại hơn hết là bị thổ-dân bắt nhà vua làm vật tế thần! Nhưng họ bất ngờ nhận thấy rằng nhà vua đã bị thiếu mất một ngón tay. Lập-tức, họ thả nhà vua ra ngay, vì thân-thể của ông không được toàn-hảo xứng-đáng cho một của cúng tế-thần.

Sau đó nhà vua đã tìm được đường trở về cung-diện. Và nhà vua đã hiểu ra được lời nói của kẻ cận-thần quý mến trước đây: “*Tốt hay xấu, khó mà có thể nói trước được.*” Vì nếu không bị mất một ngón tay, nhà vua đã có thể bị giết làm vật tế-thần rồi.” Và ngay tức-khắc, nhà vua truyền-lệnh thả người cận-thần của mình ra khỏi ngục, và nhà vua xin lỗi ông ta. Nhưng vị quan cận-thần không chỉ những không oán-trách nhà vua về việc tù-đày của mình, trái lại, còn tỏ ra thọ ân của nhà vua nữa. Ông tâu rằng, “*Đức vua đã giam giữ kẻ hạ thần này trong ngục, đó không hẳn là một điều tồi-tệ đâu.*”

↻ Nhà vua hỏi, “*Tại sao Khanh lại nói như thế?*”. Kẻ cận-thần tâu, “*Bởi vì nếu đức vua không giam thần vào ngục, thế tất, thần đã được đi săn với vua rồi. Và khi người dân bản địa nhận ra rằng nhà vua không thích đáng cho việc tế thần của họ, thì họ sẽ bắt kẻ hạ-thần này để làm vật tế-thần rồi.*”

Trong đời sống có những điều lúc ban đầu tưởng chừng như bất thuận-lợi, nhưng đến khi kết-cuộc lại có ích-lợi vô cùng. Và lại trong đời, không có gì thực-sự xác-định được xấu hay tốt. Có chăng đi nữa chỉ là vấn-đề do cách tư-duy theo chiều hướng tích-cực hay tiêu-cực mà thôi.

Bởi vậy chúng ta không nên chán-nản, mệt-mỏi và thất-vọng khi cuộc sống đối-diện với những sự-không may mắn như ước muốn. Cũng đừng có cảm-giác như cả thế-giới đang bị sụp-đổ. Điều nên nhớ rằng trong khi gặp phải những bất-hạnh trong đời sống, hãy bình-tĩnh và kiểm-điểm bản-thân mình lại, rồi hãy cố-gắng thử nhìn chúng với một góc-độ khác, có lẽ lúc ấy sẽ cảm nhận được rằng những bất-hạnh đó không đến nỗi tồi-tệ như tư-duy của mình trước đây, và đôi khi là cơ-hội để đón nhận được nhiều điều tốt-đẹp hơn. Nói tóm lại, trong cái chẳng may có cái may, và trong cái may có cái chẳng may. Nhưng điều quan-trọng nhất là đừng bao giờ thất-vọng. Vì “*chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại (may hay không may đều) làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo mục-đích Ngài đã định.*” (Rô-ma 8:23). Amen

CHIẾC BÌNH

“*Dầu vậy, Lạy Chúa, Ngài là Cha chúng tôi! Chúng tôi là đất sét, Ngài là thợ-gốm; Tất cả chúng tôi là công việc của tay Ngài*” (Ê-sai 64:8)

Con như đất sét trắng tinh

Chúa nắn chiếc bình chùng khắp thế gian.

Long lanh nước Thánh trong ngần

Nâng tràn sức sống trên cành hoa thơm.

Bình xinh, kẻ đỡ người nâng

Con đẹp ý Chúa - phúc lành Ngài ban

Bình từ trũng bóng tối tăm

Chúa sáng lọc, Chúa ươm mầm xanh non

Con kính Chúa - Chúa yêu con

Đời đời sông cạn núi mòn không phai

Cầu xin Chúa dựng mỗi ngày

Bình không chạm trầy - nứt - mẻ - rẻ đời

Bình thiên nước Thánh đầy vơi

Hương hoa tỏa ngát khắp nơi thơm lừng

Ngắm bình ta thấy mùa Xuân

Nhân thế vui mừng chào đón Giáng Sinh!

Sông-Cửu